

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 6 listopada 2013 roku

Sąd Rejonowy dla Wrocławia – Śródmieścia we Wrocławiu w Wydziale II Karnym,

w składzie :

Przewodniczący : **SSR Antonina Surma**

Protokolant : Magdalena Górska

po rozpoznaniu w dniu 6 listopada 2013 roku we Wrocławiu

przy udziale Prokuratora Prokuratury Rejonowej dla Wrocławia – Śródmieścia

Marcina Kaczmarka

sprawy karnej z oskarżenia publicznego :

R. J. (1)

ur. (...) w O.,

syna J. i J. zd. B.

PESEL (...)

oskarżonego o to, że :

w dniu 16 maja 2013 roku we W., nieumyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym w ten sposób, że kierując samochodem marki O. (...)o nr rej (...), jadąc prawym pasem jezdni pl. (...)od strony R.w kierunku mostu S., będąc na wysokości skrzyżowania z ul. (...), nie zachowując szczególnej ostrożności oraz nie ustępując pierwszeństwa, podczas wykonywanego manewru omijania nieustalonej marki pojazdu, który stojąc przepuszczał przechodzących przez pasy pieszych, potrącił przechodzącą ze strony lewej na prawą W. M. (1)powodując u niej obrażenia ciała w postaci złamania trzonu kości piszczelowej lewej z przemieszczeniem odłamów, oraz złamania wyrostka łokciowego kości łokciowej prawej bez przemieszczenia odłamów, co skutkowało naruszeniem czynności narządów jej ciała na okres powyżej 7 dni;

- tj. przestępstwo z art. 177 § 1 k.k.

I. uznaje oskarżonego **R. J. (1)** za winnego zarzuconego jemu czynu, opisanego w części wstępnej wyroku tj. przestępstwa z art. 177 § 1 k.k. i za to, na podstawie tego przepisu, wymierza mu karę 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności;

II. na podstawie art. 69 § 1 k.k. w zw. z art. 70 § 1 pkt 1 k.k. wykonanie wymierzonej kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesza na okres 3 (trzech) lat próby;

III. na podstawie art. 42 § 1 k.k. orzeka w stosunku do oskarżonego zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 2 (dwóch) lat;

IV. na podstawie art. 46 § 2 k.k. orzeka od oskarżonego na rzecz W. M. (1) nawiązkę w kwocie 1.000 (jednego tysiąca) złotych;

V. na podstawie art. 63 § 2 k.k. na poczet orzeczonego środka karnego w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym zalicza oskarżonemu okres zatrzymania prawa jazdy od dnia 16 maja 2013 roku do dnia 6 listopada 2013 roku;

VI. na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. i art. 17 ust.1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (Dz.U. Nr 27, poz. 152) zwalnia oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych, w tym od opłaty.

Sygn. akt II K 761/13

UZASADNIENIE

W toku postępowania w sprawie ustalono następujący stan faktyczny:

Dnia 16 listopada 2013r. w godzinach porannych, R. J. (1), kierujący samochodem marki O. (...) o nr rej (...), jechał prawym pasem jezdni ul. (...). Grunwaldzki od strony Ronda (...) w kierunku mostu S.. Był trzeźwy.

Warunki jazdy były dobre: było słonecznie, jezdnia była sucha.

Przed przejściem dla pieszych - na lewym pasie stały pojazdy, oczekując na możliwość wykonania manewru. Ostatni w rzędzie – marki M., poruszał się powoli, ruszając i hamując podczas zbliżania się do przejścia dla pieszych.

(Dowód: wyjaśnienia oskarżonego – k. 41, 108, zeznania świadka R. K. – k. 21 –

23, 110, zeznania świadka O. K. – k. 45, 110, zeznania świadka

W. M. – k. 52 – 54, 109 - 110, protokół użycia alkosensora – k. 3, pro-

tokół oględzin miejsca wypadku drogowego – k. 5 – 6, szkic miejsca wy-

padku – k. 7).

Widząc, że przed przejściem zatrzymały się pojazdy w celu umożliwienia przejścia przez pasy, na przejście weszła W. M. (1). Kierujący samochodem marki O. (...), zlekceważył obowiązek szczególnie uważnej obserwacji sytuacji na drodze, na której znajdował się znak drogowy D – 6, nie zdążył zahamować i lewą stroną przodu pojazdu uderzył idącą przejściem dla pieszych z lewej strony na prawą W. M. (1).

Wypadek spowodował R. J. (1), W. M. (1) mogła uniknąć wypadku, gdyby należycie obserwowała ruch pojazdów na całej szerokości jezdni.

(Dowód: wyjaśnienia oskarżonego – k. 41, 108, zeznania świadka R. K. – k. 21 –

23, 110, zeznania świadka O. K. – k. 45, 110, zeznania świadka

W. M. – k. 52 – 54, 109 - 110, szkic miejsca wypadku – k. 7, protokół

ogłędzin pojazdu – k. 8 – 9, opinia biegłego z zakresu techniki ruchu drogo-

wego – k. 77 – 84).

Po zdarzeniu R. J. (1) podbiegł do W. M. i zadzwonił na pogotowie.

(Dowód: wyjaśnienia oskarżonego – k. 41, 108, zeznania świadka R. K. – k. 22 –

23, 110).

W wyniku zdarzenia W. M. (1) doznała obrażeń ciała w postaci złamania trzonu kości piszczelowej lewej z przemieszczeniem odłamów, oraz złamania wyrostka łokciowego kości łokciowej prawej bez przemieszczenia odłamów, co skutkowało naruszeniem czynności narządów jej ciała na okres powyżej 7 dni.

(Dowód: zeznania świadka W. M. – k. 52 – 54, 109 - 110, dokumentacja lekarska

– k. 58 – 62, opinia sądowo – lekarska – 14).

Oskarżony R. J. (1) to trzydziestosiedmioletni bezdzietny mężczyzna stanu wolnego.

R. J. (1) uzyskał wykształcenie zawodowe i utrzymuje się z prac dorywczych, z którego to tytułu osiąga dochód w kwocie około 700 zł miesięcznie.

Oskarżony był w przeszłości karany sądownie – za przestępstwa z ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, oszustwo oraz – przestępstwo przeciwko bezpieczeństwu w ruchu drogowym, za co wymierzono mu karę pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania, grzywnę oraz środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym oraz rowerów na okres 1 roku.

(Dowód: wyjaśnienia oskarżonego – k. 39 – 40, 107, dane osobopoznawcze – k. 69,

KRK – 64 – 65, odpis wyroku w sprawie II k 351/10 – k. 73 – 74).

W toku postępowania w sprawie, oskarżony przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i składał wyjaśnienia.

Powyższy stan faktyczny ustalono w oparciu o szczerze, obiektywne i jednoznaczne zeznania świadków: R. K. (2) (k. 21 – 23, 110) i O. K. (k. 45, 110), którzy jednoznacznie wskazali, że kierujący pojazdem marki o. (...) nie zatrzymał się przed przejściem dla pieszych – mimo, że samochody znajdujące się na lewym pasie jezdni w tym czasie zatrzymały się celem ustąpienia pierwszeństwa pieszej na przejściu. Obaj kierujący zgodnie stwierdzili, co potwierdzone zostało również protokołem oględzin miejsca zdarzenia, iż w chwili zdarzenia warunki jazdy były dobre: było pogodnie, a nawierzchnia jezdni była sucha.

Wykorzystano również w przeważającej mierze - spójne z powyższymi relacje oskarżonego R. J. (1) (k. 41, 108), który przyznał, że jadąc ul. pl. (...), nie zatrzymał się przed przejściem dla pieszych. Jak wskazywał, obserwował zachowanie pojazdów jadących drugą stroną jezdni, w związku z czym zbyt późno rozpoczął hamowanie i nie zdążył zatrzymać pojazdu tak, by umożliwić pieszej przejście przez jezdnię. Jak wskazał, prędkość kierowanego przez niego pojazdu przekraczała dopuszczalne normy.

Dokonując ustaleń stanu faktycznego w sprawie, Sąd wykorzystał również szczerze zeznania pokrzywdzonej W. M. (1) (k. 52 – 54, 109 - 110) – w zakresie, w jakim opisała ona zdarzenie od chwili wejścia na przejścia dla pieszych. Jak wskazała, na przejściu dla pieszych, na którym doszło do przedmiotowego zdarzenia, nie ma sygnalizacji świetlnej, a natężenie ruchu tego dnia było duże. Świadek zeznała, że weszła na przejście dla pieszych kiedy jeden z samochodów zatrzymał się by ustąpić jej pierwszeństwa. - Nie widziała wtedy żadnego innego jadącego pojazdu. Nie była jednak, w stanie wskazać, czy po przejściu części jezdni, przed którą zatrzymał się samochód ponownie spojrzała w prawo. Przed wejściem na jezdnię rozglądała się. Nadto, świadek zeznała, że ulicę przekraczała normalnym tempem. Na krótko przed wypadkiem, natomiast, usłyszała pisk opon.

Świadek opisała też – spójnie z opinią sądowo – lekarską - odniesione w wyniku wypadku obrażenia ciała i wskazała, że w dalszym ciągu – z uwagi na złamaną nogę - nie jest w stanie brać udziału w zajęciach, w związku z czym korzysta obecnie z urlopu dziekańskiego. - Obecnie W. M. porusza się na wózku inwalidzkim.

W toku rekonstrukcji zdarzenia, Sąd nie posłużył się, natomiast, zeznaniami matki oskarżonego – J. J. (2), która skorzystała z przysługującego jej prawa i odmówiła składania zeznań w sprawie.

Powyższy stan faktyczny ustalono również w oparciu o rzetelną i obiektywną, opinię sądowo – lekarską, sporządzoną w oparciu o historię choroby pokrzywdzonej (k. 14). Wskazuje ona na charakter i rodzaj obrażeń odniesionych przez pokrzywdzoną w wyniku wypadku.

Wykorzystano również znajdującą się w aktach sprawy rzetelną i szczegółową dokumentację medyczną w postaci historii choroby (k. 58 – 59, 61), oraz karty leczenia szpitalnego z dnia 14 czerwca 2013r. (k.60), która potwierdza wcześniejsze rozpoznania, które posłużyły za podstawę uznanej przez Sąd za wiarygodną powyższej opinii sądowo – lekarskiej.

Nadto, posłużono się niekwestionowanym przez strony protokołem użycia wobec oskarżonego alkosensora (k. 3), wskazującym na fakt, iż podczas zajścia był on trzeźwy, jak też sporządzonymi przez uprawnione osoby: protokołem oględzin miejsca wypadku (k. 5 – 6), szkicem miejsca wypadku (k.7) oraz protokołem oględzin samochodu marki O. (...) (k. 8 – 9), które potwierdzone zostały pozostałym materiałem dowodowym w sprawie, a które następnie stanowiły podstawy fachowej, jasnej i jednoznacznej opinii biegłego z zakresu rekonstrukcji wypadków (77 – 84), która wskazała przyczyny wypadku oraz osoby za niego odpowiedzialne.

W toku postępowania w sprawie, Sąd wykorzystał również sporządzone przez uprawnione podmioty dane osobopozbawcze oskarżonego (k. 69), umożliwiające weryfikację podawanych przez niego szczegółów dotyczących jego stanu rodzinnego i majątkowego. Tak też odniesiono się do niekwestionowanych przez strony danych o karalności R. J. (k. 64 – 65), potwierdzonych treścią wyroku w sprawie o sygn., akt II K 35/10 (k.72 – 74).

Mając powyższe na względzie, oskarżonego R. J. (1)uznano za winnego tego, że w dniu 16 maja 2013 roku we W., nieumyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym w ten sposób, że kierując samochodem marki O. (...)o nr rej (...), jadąc prawym pasem jezdni pl. (...)od strony R. (...)w kierunku mostu S., będąc na wysokości skrzyżowania z ul. (...), nie zachowując szczególnej ostrożności oraz nie ustępując pierwszeństwa, podczas wykonywanego manewru omijania nieustalonej marki pojazdu, który stojąc przepuszczał przechodzących przez pasy pieszych, potracił przechodzącą ze strony lewej na prawą W. M. (1)powodując u niej obrażenia ciała w postaci złamania trzonu kości piszczelowej lewej z przemieszczeniem odłamów, oraz złamania wyrostka łokciowego kości łokciowej prawej bez przemieszczenia odłamów, co skutkowało naruszeniem czynności narządów jej ciała na okres powyżej 7 dni.

W świetle zeznań świadków R. K., O. K., jak też wyjaśnień samego oskarżonego wynika, bowiem, że nie zatrzymał się on przed przejściem dla pieszych przy skrzyżowaniu pl. (...) z ul. (...) – mimo, że samochody znajdujące się na drugim pasie jezdni ustępowały pierwszeństwa pieszej. Co więcej, jak wskazał biegły z zakresu rekonstrukcji wypadków, oskarżony w rażącym stopniu naruszył zasady bezpieczeństwa i przepisy ruchu drogowego, ominął samochód, który zatrzymał się by przepuścić pieszą, zlekceważył obowiązek szczególnie uważnej obserwacji drogi i przewidywania obecności pieszych na oznakowanym przejściu.

W myśl, natomiast, uznanej przez Sąd za wiarygodną opinii sądowo – lekarskiej, w wyniku przedmiotowego wypadku, pokrzywdzona odniosła obrażenia naruszające czynność narządów jej ciała na okres przekraczający 7 dni.

W związku z tym, oskarżonego uznano za winnego czynu z art. 177 § 1 k.k.

Mając powyższe na względzie, uznano, iż wymierzona oskarżonemu kara 8 miesięcy pozbawienia wolności jest karą współmierną do jego winy i społecznej szkodliwości popełnionego przez niego czynu, która definiowana jest nie tylko przez rodzaj dobra prawnie chronionego, którym w niniejszym przypadku jest bezpieczeństwo w ruchu drogowym, ale też rozmiary wyrządzonej szkody, sposób i okoliczności popełnienia czynu, jak też wagę naruszonych obowiązków, motywację, czy rodzaj i stopień naruszenia reguł ostrożności.

Wzięto, zatem, pod uwagę, iż oskarżony nie zachował szczególnej ostrożności dojeżdżając do przejścia dla pieszych, na skutek czego nie ustąpił pierwszeństwa W. M. (1), potracił ją, powodując obrażenia skutkujące naruszeniem czynności narządów jej ciała na okres powyżej 7 dni, których skutki pokrzywdzona odczuwa do dnia dzisiejszego, a

w szczególności nie może prowadzić dawnego trybu życia, gdyż proces leczenia jeszcze się nie zakończył. Rozważono też jednak okoliczność, iż – jak wskazał biegły, gdyby pokrzywdzona należycie obserwowała jezdnię przed przejściem dla pieszych – mogłaby z łatwością zdarzenia uniknąć.

Sąd zwrócił także uwagę, iż tak wymierzona kara – zwłaszcza wraz z orzeczonymi wobec oskarżonego środkami karnymi – spełni swoje zadania w sferze prewencji indywidualnej – a zatem, przyczyni się do tego, by oskarżony nie dopuszczał się przestępstw w przyszłości, jak też w dziedzinie prewencji ogólnej, w związku z czym osoby ze środowiska oskarżonego będą miały przeświadczenie o nieuchronnej i sprawiedliwej karze za popełnione przestępstwo, co wymusi podporządkowanie na drodze przepisom prawa o ruchu drogowym.

W związku, zaś z faktem, iż w toku postępowania oskarżony wielokrotnie wyrażał skruchę, zauważono, iż wymierzona kara odniesie swoje cele mimo niewykonywania jej w warunkach izolacji. Mając, to na względzie, Sąd warunkowo zawiesił jej wykonanie na okres 3 lat próby.

Z uwagi, natomiast, na okoliczność, iż R. J. (1) po raz kolejny dopuścił się przestępstwa przeciwko bezpieczeństwu w ruchu drogowym, jak też mając na względzie elementarny charakter naruszonych przez oskarżonego reguł bezpieczeństwa, uznano, iż z prowadzenie przez niego pojazdu zagraża bezpieczeństwu w komunikacji, w związku z czym orzeczono wobec niego dwuletni zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym, zaliczając jednocześnie na jego poczet okres zatrzymania prawa jazdy od chwili jego zatrzymania do dnia wydania wyroku.

Mając, zaś, na względzie konieczność zadośćuczynienia pokrzywdzonej za doznaną w wyniku wypadku krzywdę: nie tylko ból, ale i niedogodności, których – mimo upływu długiego czasu od zdarzenia - w dalszym ciągu doświadcza, nałożono na R. J. (1) obowiązek zapłaty na rzecz W. M. (1) nawiazki w kwocie 1000 zł.

W związku, z faktem, że R. J. (1) nie ma stałego zatrudnienia, zwolniono go od kosztów sądowych, w tym od opłaty, uznając, że ich poniesienie byłoby dla niego nadmiernie uciążliwe i doprowadziłoby do przerzucenia obowiązku ich pokrycia na osoby dla oskarżonego najbliższe.